

ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ (50 Μ.Χ.).

Ζωγράφος και ποιητής, δρομεύς και δισκοβόλος,
ὡς Ἐνδυμίων ἔμορφος, ὁ Ἰάνθης Ἀντωνίου.
Ἀπὸ οἰκογένειαν φίλην τῆς Συναγωγῆς.

«Ἡ τιμιότερές μου μέρες εἶν' ἐκεῖνες
ποῦ τὴν αἰσθητικὴ ἀναζήτησιν ἀφίνω,
ποῦ ἐγκαταλείπω τὸν ὠραῖο καὶ σκληρὸν ἑλληνισμό,
μὲ τὴν κυρίαρχη προσήλωσι
σὲ τέλεια καμωμένα καὶ φθαρτὰ ἄσπρα μέλη.
Καὶ γένομαι αὐτὸς ποῦ θὰ ἤθελα
πάντα νὰ μένω τῶν Ἑβραίων, τῶν ἱερῶν Ἑβραίων, ὁ υἱός.»

Ἐνθερμη λίαν ἡ δὴλώσις του. «Πάντα
νὰ μένω τῶν Ἑβραίων, τῶν ἱερῶν Ἑβραίων —»

Ὅμως δὲν ἔμενε τοιοῦτος διόλου.
Ὁ Ἡδονισμὸς κ' ἡ Τέχνη τῆς Ἀλεξανδρείας
ἀφοσιωμένο τους παιδί τὸν εἶχαν.

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ.

Τὴν κάμαρην αὐτὴ, πόσο καλὰ τὴν ξέρω.
Τώρα νοικιάζονται κι αὐτὴ κ' ἡ πλαγιὴ
γιὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα. Ὅλο τὸ σπίτι ἔγινε
γραφεῖα μεσιτῶν, κ' ἐμπόρων, κ' Ἐταιρεῖες.

Ἄ ἡ κάμαρην αὐτὴ, τί γνώριμην ποῦ εἶναι.

Κοντὰ στὴν πόρτα ἐδῶ ἦταν ὁ καναπές,
κ' ἐμπρὸς του ἓνα τουρκικὸ χαλί·
σιμὰ τὸ ράφι μὲ δυὸ βάζα κίτρινα.
Δεξιὰ — ὄχι, ἀντικρὺ, ἓνα ντολάπι μὲ καθρέπτη.
Στὴ μέση τὸ τραπέζι ὅπου ἔγραφε·
κ' ἡ τρεῖς μεγάλες ψάθινες καρέγλες.
Πλάϊ στὸ παράθυρο ἦταν τὸ κρεββάτι
ποῦ ἀγαπηθήκαμε τόσες φορές.

Θὰ βρίσκονται ἀκόμην τὰ καῦμένα πουθενά.

Πλάϊ στὸ παράθυρο ἦταν τὸ κρεββάτι·
ὁ ἥλιος τοῦ ἀπογεύματος τ' ἄφθανε ὡς τὰ μισά.

... Ἀπόγευμα, ἡ ὥρα τέσσερες, εἶχαμε χωρισθεῖ
γιὰ μιὰ ἐβδομάδα μόνο... Ἀλοίμονον,
ἡ ἐβδομὰς ἐκεῖνη ἔγινε παντοτινὴ.

ΙΜΕΝΟΣ.

« . . . Ν' αγαπηθεῖ ἀκόμη περισσότερον
 ἢ ἡδονὴ ποῦ νοσηρῶς καὶ μὲ φθορὰ ἀποκτᾶται·
 σπάνια τὸ σῶμα βρῖσκοντας ποῦ αἰσθάνεται ὅπως θέλει αὐτὴ —
 ποῦ νοσηρῶς καὶ μὲ φθορὰ, παρέχει
 μιὰν ἔντασιν ἐρωτική, ποῦ δὲν γνωρίζ' ἡ ὑγεία . . . »

Ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰν ἐπιστολὴν
 τοῦ νέου Ἰμένου (ἐκ πατρικίων) διαβοήτου
 ἐν Συρακούσαις ἐπὶ ἀσωτία,
 στοὺς ἄσωτους καιροὺς τοῦ τρίτου Μιχαήλ.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

" LAUS DEO ".

VI

Τὸν κρύφιον ἔρωτα στὸ φῶς τὸν ἔχεις ὀδηγήσει,
 Τώρα στὸν ἥλιο ἀνθὸς πολὺς, σὲ κάθε ἀνθὸ μελίσσι.

Ἦυρε ἡ ψυχὴ παράδεισον κι' ὁ λογισμὸς Ἄπριλη,
 Κι' ἄλκιρα ρόδα νὰ κρατῶ ἡ Ἀγάπη μῶχει στείλη.

᾽Ὡ Ἀγάπη, ὡς νέφος μαγικὸ ποῦ μέσα μουμπουκιάζει
 ᾽Ὁ χλωροπράσινος βλαστὸς καὶ τ' ἀνθὶ σὰ χαλαζι.

᾽Ὁ πέπλος εἶσαι ὁ νυφικός, τὴ νύφην ὡς ἀστέρι
 Ποῦ κρύβεις κ' εἶναι ἡ νιότη της σὰν τ' ἄγριο περιστέρι.

Τὴ μυγδαλιὰ ποῦ στέκεται σὲ νυφικὸ χιτῶνα,
 Πλημμύρα στ' ἀνθὴ σκέπασες στὴν ἄκρη τοῦ χειμῶνα.

Καὶ τώρα ἐρωτικὸ οὐρανὸν ἀπάνω της ἀπλώνει
 Καὶ τῆς χαρᾶς ἀμέτρητο τ' ἀστέρι τὴν κυκλώνει·

Νὰ διώχνει τὸ χειμωνικὸ τριγύρω της σκοτάδι,
 Νὰ φέγγει ὡς γλυκοχάραμμα καὶ στῆς νυχτὸς τὸν Ἄδη.

Μέσα της φέγγει Ἀνάσταση κι' ὡσὰν ἡ μέρα ἡ πρώτη,
 Φῶς κάθε ἀνθὸς κ' οἱ κλῶνοι της περιχυτὴ λαμπρότη.